

nazaj, kateri se je odpovedal ravno zato, da plača D., kar je obljubil.

Moje mnenje v tem slučaju je torej to, da je dana obljuba D—a vezala, da jo je bil dolžan izpolniti in da se je moglo plačilo tudi na poti civilne pravde terjati; da pa ugovor D—a, da ima na izbiro, ali plačati, ali pa pustiti, da se kazenska pravda ponovi, nima v zakonu nobene podpore in da se na tak zvijačen, dani obljubi nasprotovalen izgovor ni imel jemati ozir.

Pri tej priliki izrečem tudi, da se zlagam popolnoma z mnenjem, katerega je izrekel pisatelj „pravnih reform“ v št. 12. lanskega „Pravnika“, da je, na principu ustne obravnave osnovani zakon od 27. aprila 1873, št. 66. d. z. v tem oziru pomanjkljiv, ker ne dopusti nobene meritorične pritožbe proti bagatelnim razsodbam. V kazenskem pravdnem redu od 23. maja 1873, št. 119. d. z. je med uzroke ničnosti v §. 281. št. 10 vzeta vsaj določba, da se sodba more spremeniti, ako se je podvrglo dejanje po krivem razlaganju zakonu, po katerem se ne da soditi. Po tej določbi je mogoče v kazenskih pravnih popraviti vsako tako krivično, nepostavno sodbo, kakor jih je najvišje sodišče že veliko popravilo in in kakor je tudi v zadnji številki prinesel „Pravnik“ jeden tak slučaj.

Jednak ničevnostni uzrok bil bi se torej moral vzeti tudi med one, katere naštevati §. 78. bag. zak., ker sicer ni mogoče ovreči bagatelne razsodbe, če je stvarno še tako neopravičena in zakonu nasprotujoča.

Dr. K.

Pravda za bleško jezero.

III. *)

Najvišji sodni dvor je v pravni zadevi e. kr. finančne prokuratora za Kranjsko, kot zastopnice erara proti gospodu Viktorju Ruardu iz Bleda, zastopanem po odvetniku I. Brolichu, zavoljo pripoznanja bleškega jezera za javno blago in dovoljenja, da se

*) Št. 8. „Slov. Pravnika“ iz leta 1881.

postavi to jezero iz deželne knjige c. s. c. odbil po finančni prokuraturi v imenu države proti razsodbi c. kr. deželne sodnije v Ljubljani dato 10. februarja 1881, št. 8349, in odločbi nadsodnije graške dato 27. julija 1881, št. 5591, vloženo izredno revizijo in to gledé razsojenja v glavni stvari, kakor tudi gledé izreka o stroških, ter razsodil: da ima tožnica tožniku revizijskih stroškov 15 gld. v 14. dneh pod eksekucijo povrniti.

Razlogi:

V jednako se glasečih razsodbah nižjih inštanc se ni mogla niti gledé glavne stvari niti gledé stroškov v zmislu dvornega dekreta od 15. februarja 1833, št. 2593, just. zbr. zakonov opaziti očitvidna krivica. Ker toženi je nasproti v imenu države po finančni prokuraturi stavljenei tožbeni zahtevi: „Toženi Viktor Ruard se obsodi, da mora v davčnej občini želeškeje ležečo, nekultivirano parcelo, št. 1095, „bleško jezero“, katero obsega 254 oral in 1009 štir. sež. kot „javno blago“ pripoznati, ter dovoliti da se izloči to jezero iz deželne knjige“ — po v deželni knjigi ležečem, s knezo-škofijo v Briksenu skleneno kupno pogodbo od 17. junija 1858 l., na katererj se čita deželnega kneza poterjenje, dokazal, da ima privatnopraven naslov do prepirne, v omenjenem pismu mej kupa predmeti navedene parcele št. 1095, „bleško jezero“, v obsegu 254 oral in 1009. štir. sež. — Finančna prokuratura pa tožbine trditve, da je jezero javno blago ostalo, nikakor ni dokazala, kar je bila dokazati zavezana.

Kar se tiče visokosti stroškov, tako je ta visokost opravičena gledé na vrednost prepirnega predmeta, in glede na to, da je moral toženi v svojo obrambo navesti in poiskati mnogo pisem, katera so bila deloma več stoletij stara. Izrek o stroških tretje inštanace opravičen je v §§. 24. in 26. zakona od 16. maja 1874, št. 69. drž. zak.
